

TORS DAG - TORSTAI | 1.7.2019

7. CLARA & ROBERT SCHUMANN
19.00 Salon taidemuseo Veturitali

25 €

Med S-Förmånskort - S-Etukortilla

23 €

Robert Schumann
(1810–1856)

Fantasiestücke op. 73 (1849)
Zart und mit Ausdruck
Lebhaft, leicht
Rasch und mit Feuer

Samuli Peltonen, cello - sello
Milana Chernyavska, piano

Clara Schumann
(1819–1896)

Pianotrio g-moll - g-molli op. 17 (1846)
Allegro moderato
Scherzo. Tempo di menuetto
Andante
Allegretto

Milana Chernyavska, piano
Sonja Korkeala, violin - viulu
Senja Rummukainen, cello - sello

Olli Kortekangas
(*1955)

Due per due, för två violiner - kahdelle viululle
uruppförande - kantaesitys

Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu

Paus med kaffeservering - Väliajalla kahvitarjoilu

Clara Schumann
(1819–1896)

Tre romanser - Kolme romanssia op. 22 (1853)
Andante molto
Allegretto
Leidenschaftlich schnell

Sonja Korkeala, violin - viulu
Milana Chernyavska, piano

Robert Schumann
(1810–1856)

Pianokvartetti Ess-dur
Pianokvartetto Es-duuri op. 47 (1842)

Sostenuto assai – Allegro ma non troppo
Scherzo: Molto vivace
Andante cantabile
Finale: Vivace

Milana Chernyavska, piano
Petri Aarnio, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Uppskattad längd - Arvioitu kesto | h 55 min

I biljettpriset ingår fotografiutställningen
"Stefan Bremer, Keskeltä ja Täysillä".
Den kan ses en timme före själva konserten
samt i pausen.

Lipun hintaan sisältyy tutustuminen
"Stefan Bremer, Keskeltä ja Täysillä"
-valokuvanäyttelyyn tuntia ennen
konserttia sekä konsertin väliajalla.

Stefan Bremer: Kosketus, Robert, 2008
Salon taidemuseo Veturitalli | 1.5.-8.9.2019

För Robert Schumann var året 1849 ett av de mest produktiva i hans liv – trots allt mera vacklande fysisk och psykisk hälsa och trots oroligheterna i Dresden som tvingat Wagner på flykt och som föranledde Schumann själv att bosätta sig på landsorten, en bit utanför staden. Men under detta år upplevde han alltså ett rejält uppsving och skrev bland mycket annat en hel rad verk för soloinstrument med pianoackompanjemang, inom ramarna för vilka han började experimentera med nya klangfärger. Denna tendens skulle sedan förstärkas under hans sista få år i livet.

De tre Fantasistyckena i opus 73, komponerade under detta produktiva år, presenterar en Schumann på sitt allra mest lyriska humör. Liedens uttrycksfullhet är aldrig långt borta. Men vi ser också den pragmatiska Schumann i arbete; opus 73 skrevs ursprungligen för klarinett och piano, men han meddelade också att både violin och cello var gångbara för solopartiet. Titeln knyter verket till den mest genomromantiska av idéer, den om musiken som en överjordisk och mystisk entitet som tonsättaren öppnar sitt medvetande inför och låter flöda ut på notpappret. Denna tanke tilltalade nog Schumann mycket eftersom han använde benämningen på flera av sina verk.

Clara Schumanns position bland de ledande pianisterna i 1800-talets Europa är odiskutabel. Under 1900-talets lopp har musikvärlden också i allt högre grad blivit medveten om hennes betydande insats som tonsättare. Hennes föräldrar och morföräldrar var framgångsrika musiker och hon var redan från födseln omgiven av musik. Hennes far, pianoläraren Friedrich Wieck, sträng och possessiv, gjorde sitt yttersta för att göra Clara till en barnstjärna, i synnerhet efter skilsmässan från hennes mor då Clara var bara fem år gammal. Clara undervisades i piano, teori, kontrapunkt och komposition och fick redan tidigt ge sig ut på omfattande turnéer beledsagad av fadern. Claras stora uppror mot omständigheterna inföll när hon som 20-åring, efter en lång rättsprocess mot fadern, gifte sig med barndomsvännen Robert Schumann.

Under deras sextonåriga äktenskap fortsatte hon både att framträda och komponera, men i synnerhet i det senare var hon tvungen att låta makens intressen gå före – även om det ofta var hon som genom sitt konserterande såg till att de klarade livhanken – och komponerade bara när det inte störde hans verksamhet. De åtta barnen som föddes i äktenskapet krävde förstås också sitt. Även om hon var en framstående kompositör och skicklig pianist, hyste hon inre tvivel: i den breda majoritetens ögon passade det sig inte för en kvinna att vara tonsättare och hon berörde ibland dessa känslor i sina dagböcker. Hennes samlade produktion blev av

Robert Schumann

Robert Schumannille vuosi 1849 oli yksi tuotteliaimmista – huolimatta siitä, että levottomuudet Dresdenissä, jotka mm. olivat pakottaneet Wagnerin maanpakoon, saivat Schumanninkin hakemaan turvaa maaseudulta kaupungin läheisyydessä. Myöskään Schumannin alati huononeva fyysinen ja psyykinen terveys ei estänyt häntä säveltämästä vuoden aikana ahkerammin kuin pitkään aikaan. Hän sävelsi mm. joukon säestyksellisiä sooloteoksia, joissa alkoi kokeilla uusia sointivärejä. Tämä tendenssi tulisi vahvistumaan hänen viimeisinä elinvuosinaan.

Kevään aikana valmistuneet *Kolme fantasiakappaletta op. 37* edustavat Schumannia lyyrisimmillään. Liedin tunteikkaus ei koskaan ole kaukana. Tässä teoksessa kohtaamme myös pragmaattisen säveltäjän: opus 73 sävellettiin alunperin klarinettille ja pianolle, mutta Schumann ohjeisti, että soolo-osan voisi esittää myös viululla tai sellolla. Sarjan otsikko ilmaisee yhtä romanttisen kauden keskeisistä ideoista musiikista ylimaallisena ja mystisenä ilmiönä, jolle säveltäjä ikään kuin avaa mielensä, antaen sen virrata (läpensä) nuottipaperille. Tämä ajatus oli epäilemättä Schumannille mieluisa, ja hän käyttikin nimikettä useille kappaleille uransa aikana.

Clara Schumannin asema 1800-luvun johtavien pianistien joukossa katsottiin jo niihin aikoihin itsestään selväksi. 1900-luvun aikana maailma on vähitellen herännyt tietouteen myös hänen panoksestaan säveltäjänä. Claran vanhemmat ja isovanhemmat olivat menestyksekkäitä muusikoita ja näin ollen hän oli jo syntymästään musiikin ympäröimä. Hänen isänsä, ankara ja omistushaluinen pianonopettaja Friedrich Wieck, teki kaikkensa luodakseen Clarasta suuren lapsitähden, varsinkin erottuaan lapsen äidistä Claran ollessa viisivuotias. Clara sai pianonsoiton, teorian ja sävellyksen opetusta ja sai jo pienenä lapsena lähteä isänsä seurassa pitkille konserttikiertueille. Lopullinen kapina tätä kaikkea vastaan alkoi, kun hän 20-vuotiaana sitkeän oikeusprosessin jälkeen vastahakoista isää vastaan avioitui

dessa orsaker inte särskilt omfattande – hon slutade dessutom att komponera efter makens död år 1856 och fokuserade i stället på sin karriär som pianist – men de relativt få verk som såg dagens ljus var förstklassiga.

Pianotriön i g-moll op. 17 räknas som Clara Schumanns kanske största mästarverk. Hon kunde i arbetet med triön bygga på sin gedigna erfarenhet som kammarmusiker och skapade musik med en närmast fulländad balans instrumenten emellan. Stilistiskt bygger hon vidare på Mendelssohns och sin makes verk, men den lyriska grundtonen är hennes egen och självsäkerheten i det formella bygget är inte att ta miste på. Lyssnaren leds rakt in i händelsernas centrum från inledningssatsens första ton och får sedan sig till livs både ett utsökt charmerande scherzo och en stämningsfullt vaggande långsam sats före en finalsats som erbjuder både kontrapunktisk finess och emotionell pregnans i frikostiga mått.

Olli Kortekangas räknas bland de mest kända nulevande finländska tonsättarna. Han studerade musikteori och komposition vid Sibelius-Akademien mellan 1974 och 1981 under ledning av Einojuhani Rautavaara och Eero Hämeenniemi. Han fortsatte sina studier i Västberlin under ledning av Dieter Schnebel. Kortekangas har också själv verkat som lärare bland annat vid Teaterhögskolan och Sibelius-Akademien och han har deltagit i flera utbildningsprojekt för barn och unga både i Finland och utomlands, samt undervisat vid mästar-kurser.

Kortekangas musik har presenterats i konserter och vid festivaler runtom i världen och han tar emot beställningar i en allt tätare takt. Omfattande beställningar inkluderar den symfoniska kantaten *Seven Songs for Planet Earth*, som skrevs på uppdrag av Washington Choral Arts Society och Tampere Filharmonia, en pianokonsert beställd av RSO, en klarinettkonsert för Oulu Sinfonia och *Migrations för kör, mezzosopran och orkester* beställt av Minnesota Orchestra och Osmo Vänskä. Kortekangas verklista omfattar över 150 verk, från solostycken och kammarmusik till orkesterverk och operor.

Tonsättaren beskriver det nya verket så här:

Due per due är min födelsedagspresent till Katinka och Sonja Korkeala. Verktitelns två(!) betydelse, "två för två" och "2x2", definierar verkets koncept och uttrycker samtidigt min allvarliga strävan att åstadkomma något som är mera än summan av sina delar, med andra ord, att komponera äkta kammarmusik.

Första satsen i Due per due är reflekterande, med en viss benägenhet för dramatik. Den andra satsen är snabb,

rakastetun lapsuudenystävänä Robert Schumannin kanssa.

Heidän 16-vuotisen avioliittonsa aikana Clara Schumann jatkoi esiintymistä ja säveltämistä, mutta varsinkin jälkimmäisen hän joutui jättämään vähemmälle miehensä intressien tieltä – vaikka hän olikin konserttitoimintansa ansiosta usein se joka piti perheen taloutta pystyssä – säveltäen vain silloin kun se ei Robertia häirinnyt. Avioliittoon syntyneet kahdeksan lasta vaativat tietysti myös oman aikansa. Suurista taidoistaan huolimatta hän myös usein epäro: yleisen mielipiteen mukaan naiselle ei ollut sopivaa säveltää, ja tätä ongelmaa hän joskus pohti päiväkirjoissaan. Näistä syistä hänen tuotantonsa jäi suhteellisen pieneksi. Hän lopetti tyystin säveltämisen miehensä kuoleman jälkeen keskittyen konsertointiin, mutta ne teokset jotka kuitenkin näkivät päivänvalon olivat ensiluokkaisia.

Pianotrio op. 17 pidetään Clara Schumannin suurimpana mestariteoksena. Hän pystyi säveltäessään nojautumaan pitkään ja perusteelliseen kokemukseensa kamarimuusikkona, luoden musiikkia, jossa tasapaino soitinten välillä on miltei täydellinen. Tyyllisesti hän rakentaa Mendelssohnin ja miehensä teosten perustalle, mutta lyyrinen sävelkieli on silti hänen omansa. Tyyllinen itsevarmuus on järkähtämätön. Jo alkusävelistä lähtien kuulija viedään suoraan tapahtumien keskipisteeseen ja sittemmin hän saa nauttia viehättävästä scherzosta ja tunnelmallisen keinuvasta hitaasta osasta ennen finaali-osaa, joka tuo aimo annoksen sekä kontrapunktista taitoa että emotionaalista painoa.

Olli Kortekangas on tämän hetken tunnetuimpia suomalaisia säveltäjiä. Hän opiskeli Einojuhani Rautavaaran ja Eero Hämeenniemen johdolla Sibelius-Akatemiassa vuosina 1974–1981 ja jatkoi opintojaan Dieter Schnebelin johdolla Länsi-Berliinissä. Hän on toiminut pedagogina mm. Teatterikorkeakoulussa ja Sibelius-Akatemiassa, opettanut mestarikursseilla sekä johtanut säveltämisen ja musiikkikasvatuksen yhteyksiä tutkivia projekteja eri puolilla maailmaa.

Kortekankaan musiikkia tilataan ja esitetään ahkerasti sekä Suomessa että ulkomailla. Laajoja toimeksiantoja ovat olleet Washington Choral Arts Societyn ja Tampere Filharmonian tilaama sinfoninen kantaatti *Seven Songs for Planet Earth*, RSO:n tilaama Pianokonsertto, Oulu Sinfonian tilaama Klarinettkonsertto sekä Minnesota Orchestran ja Osmo Vänskän tilausteos *Migrations* kuorolle, mezzosopraanolle ja orkesterille. Kortekankaan teosluettelossa on yli 150 sävellystä miniatyyreistä orkesteriteoksiin ja oopperoihin.

sprallig och nyckfull. En reminiscens av första satsens tema med sina sekundintervaller avrundar verket.

Olli Kortekangas (juni 2019)

Clara Schumann

Under år 1853 inföll en serie möten som skulle få stor betydelse för musiken i Tyskland under andra hälften av 1800-talet. Den unga kometen på violinisthimlen, Joseph Joachim lärde under våren känna den nästan jämnåriga Johannes Brahms och sedan, i maj blev han bekant med paret Schumann under ett besök i Düsseldorf. Han introducerade snart därefter även Brahms i den här kretsen. Robert Schumann blev stort imponerad av den unge Brahms och gjorde under den återstående perioden fram till hans slutliga sammanbrott mycket för att stöda dennes karriär. Alla tre tonsättare, Clara, Robert och Johannes var också djupt berörda av violinisten Joachims musikskap och kom att skriva en rad mästerverk för honom. För **Claras** del innebar mötet startskottet på hennes sista egentliga kompositörsperiod, något som hon av praktiskt nödvång hade lagt åt sidan de senaste fem åren. Bland de verk som hon under sommaren detta år komponerade fanns *de tre romanserna op. 22*, som hon tillägnade Joachim. Dessa lyriska miniatyryr – vid sidan om pianotriön de enda kammarmusikverk hon veterligen skrev – är till formatet småskaliga, men det tekniska och emotionella formatet är allt annat än blygsamt. Särskilt den avslutande romansen i g-moll bjuder pianisten på virtuosa utmaningar.

Efter att maken Robert försökt begå självmord i februari 1854 och därpå spenderade sina återstående levnadsår i ett mentalsjukhus föll det på Claras lott att försörja den barnrika familjen och det gjorde hon genom att återuppta sin aktiva karriär som konsertpianist. En av de musikerpartners som under det följande halvsekle

Säveltäjä kuvailee uutuusteosta näin:

Due per due on syntymäpäivälähjani Katinka ja Sonja Korkealalle. Teoksen nimen kaksi(!) merkitystä, "kaksi kahdelle" ja "2 x 2", määrittelevät teoksen konseptin ja ilmaisevat samalla vakavan pyrkimykseni saada aikaan jotain joka on enemmän kuin osiensa summa, toisin sanoen säveltää kunnan kamarimusiikkia.

Due per duen ensimmäinen osa on luonteeltaan pohdiskeleva, hieman draamaattisuuteenkin taipuva. Toinen osa on nopea, leikkisä ja oikullinen. Muistuma ensimmäisen osan sekunti-intervalleihin perustuvasta teemasta päättää teoksen.

Olli Kortekangas (kesäkuu 2019)

Vuonna 1853 tapahtui sarja kohtaamisia, joilla oli suuret vaikutukset Saksan musiikkielämälle vuosisadan jälki-puoliskolla. Nuori tähtiviulisti Joseph Joachim tutustui kevään aikana miltei saman ikäiseen Johannes Brahmsiin ja pian sen jälkeen, Düsseldorfin vierailun aikana, Schumannin pariskuntaan. Pian tämän jälkeen Joachim saattoi Schumannit ja Brahmsin yhteen. Robert Schumann vaikutti syvästi nuoren säveltäjän taidoista ja teki jäljellä olevana aikana ennen omaa romahtamistaan kaikkensa edistääkseen tämän uraa. Kaikki nämä kolme säveltäjää, Clara, Robert ja Johannes, ihailivat myös Joachimilla ilmioimäistä muusikkoutta ja kirjoittivat tulevina vuosina hänelle joukon mestariteoksia. **Clara Schumannille** tämä kohtaaminen merkitsi hänen viimeisen sävellyskautensa alkamista – käytännön syistä kun hän ei ollut juurikaan säveltänyt viimeiseen viiteen vuoteen. Kesän 1853 aikana sävellettyjen teosten joukosta löytyy *Kolme romanssia op. 22*, jotka hän omisti Joachimille. Nämä lyhyet miniatyryrit – pianotriön ohella tiittävästi hänen ainoat kamariteoksensa – ovat ulkomitoiltaan vähäisiä, mutta tekninen vaatimustaso ja emotionaalinen syvyys ovat kaikkea muuta. Erityisesti sarjan päättävä g-mollromanssi tarjoaa pianistille virtuoosisia haasteita.

Puoliso Robert Schumann yritti helmikuussa 1854 itsemurhaa ja vietti sen jälkeen loppuelämänsä mielisairaalassa, pakottaen Claran ryhtymään taas kiertäväksi konserttipianistiksi elättääkseen ison perheen. Seuraavien vuosikymmenien aikana yksi hänen tärkeimmistä konserttikumppaneistaan olikin juuri Joseph Joachim, jonka kanssa hän esiintyi tiheästi, varsin usein Englannissa. Ohjelmistossa oli monesti myös nämä kolme romanssia.

Vuonna 1842 kutsutaan usein **Robert Schumannin** kamarimusiikilliseksi vuodeksi. Schumann oli uransa alussa pysynyt säveltäjänä tiukasti omissa soittimissaan

betydde mest för henne var just Joseph Joachim och tillsammans gav de konserter över hela kontinenten, inte minst i England. På repertoaren stod ofta bland annat just dessa tre romanser.

Året 1842 brukar kallas **Robert Schumanns** kammarmusikår. Schumann hade under början av sin karriär, med undantag för några ungdomliga övningsalster, hållit sig strikt till sitt eget instrument, pianot, när han komponerade. Efter tio år bytte han så riktning radikalt och ägnade år 1840 åt sänger, säkerligen inspirerad av det stundande giftermålet med sin älskade Clara. Följande år var orkestermusikens år, och därefter stod förstås kammarmusiken i tur. Under sommaren komponerade han i rask takt inte mindre än tre stråkkvartetter och fick så utlopp för kammarmusikaliska tankar som enligt dagboksanteckningar hade bubblat inom honom i flera år redan. Han följde under hösten upp med pianokvintetten op. 44 och sist men inte minst *pianokvartetten i Ess-dur op. 47*.

Kvartetten inleds innerligt med ett kort motiv sotto voce, som leder lyssnaren in i en klassisk sonatform. Scherzot pockar med sina rytmiska finurligheter på lyssnarens fulla uppmärksamhet, medan den långsamma tredje satsen presenterar ett vackert sångbart tema som först hörs i cello. Tredje satsen avslutas också med ett elegant trick: över en låg orgelpunkt i cello – som för ändamålet stämmer ned lägsta strängen ett tonsteg – presenteras ett motiv med tre toner, som sedan visar sig vara en glimt av finalens energiska introduktion. Finalens generösa lek med fugateknik verkar slutligen hedra mästare ännu längre bak i tiden än Beethoven.

pianossa, lukuun ottamatta muutamaa harjoitelmaa nuorena iässä. Kymmenen vuoden jälkeen hän kuitenkin muutti jyrkästi suuntaa ja omistautui vuonna 1840 laulujen säveltämiseen, johon epäilemättä innoitti avioliitto rakastettunsa Claran kanssa. Seuraavana vuonna oli sitten orkesterimusiikin vuoro, minkä jälkeen hän pääsi kamarimusiikin pariin. Kesällä 1842 hän sävelsi nopeaan tahtiin peräti kolme jousikvartettoa, joihin hän purki niitä kamarimusiikillisia ajatuksia, jotka olivat päiväkirjojen mukaan muhineet hänen sisällään jo joitakin vuosia. Syksyn aikana kvartettoja seurasi pianokvintetto op. 44 ja viimeisenä vaan ei vähäisimpänä *pianokvartetto Es-duurissa op. 47*.

Kvartetto alkaa lämpimän tunteen lyhyellä aiheella sotto voce, joka johdattaa kuulijan klassiseen sonaattimuotoon. Scherzo vaatii rytmisine nokkeluuksineen kuulijan täyttää huomiota, kun taas hidas kolmas osa esittelee kauniin laulavan teeman, joka kuullaan ensin sellon esittämänä. Osan lopussa seuraa hienostunut taidonnäyte: matalan urkupisteen päällä – sellon matalinta kieltä on tätä varten alennettu sävelaskkeen verran – esiintyy kolmen sävelen aihe, joka sitten paljastuu pilkahdukseksi finaali-osan energiseen johdantoon. Finaalin antoisa leikki fuuga-tekniikalla tuntuu osaltaan kunnioittavan mestareita vielä kauempaa historiassa kuin Beethovenia.

Artisterna - Taiteilijat

Katinka Korkeala, violini

Katinka Korkeala studerade violinspel vid Sibelius-Akademien för Ari Angervo, Tuomas Haapanen och Igor Bezrodnij. Utomlands har hon haft tillfälle att studera för många betydande konstnärer som Ana Chumachenko, Yehudi Menuhin och Anne-Sophie Mutter. År 1999 blev hon magister i musik vid Sibelius-Akademien och höll en framgångsrik debutkonsert i Helsingfors.

Korkeala har konserterat mycket både som solist och kammarmusiker både i Finland och utomlands. Tillsammans med sin tvillingsyster Sonja Korkeala vann hon första pris i Concertino Praga-tävlingen 1984. Katinka Korkeala har verkat som förstaviolinist vid Tapiola Sinfonietta 1992–1994 och som konsertmästare vid Kouvola stadsorkester år 1995. Under åren 1999–2003 har hon verkat som lektor i violinspel vid Tammerfors konservatorium. Därefter blev Korkeala fri konstnär och har verkat i bl.a. Finlands Nationalopera, HKO och RSO.

År 1999 grundade Katinka Korkeala, tillsammans med pianisten Martti Rautio, Kimito Musikdagar (fr.o.m. 2009 Kimitoöns Musikfestspel), vars konstnärliga ledare de varit i nio år. Från hösten 2007 har Katinka Korkeala fortsatt som konstnärlig ledare tillsammans med sin tvillingsyster Sonja Korkeala.

Katinka Korkeala, viulu

Katinka Korkeala opiskeli viulunsoittoa Sibelius-Akatemiassa Ari Angervon, Tuomas Haapasen ja Igor Bezrodnyn johdolla. Ulkomailla hänellä on ollut tilaisuus opiskella monien merkittävien taiteilijoiden, kuten Ana Chumachenkon, Yehudi Menuhinin ja Anne-Sophie Mutterin johdolla. Vuonna 1999 hän valmistui musiikin maisteriksi Sibelius-Akatemiasta ja piti menestyksenkään ensikonserttinsa Helsingissä.

Korkeala on konsertoinut laajasti solistina ja kamarimuusikkona sekä Suomessa että ulkomailla. Hän voitti yhdessä kaksoissisarensa Sonja Korkealan kanssa I. palkinnon Concertino Praga -kilpailussa 1984. Korkeala on toiminut Tapiola Sinfoniettan I. viulistina 1992–1994 ja Kouvolan kaupunginorkesterin konserttimestarina 1995. Vuosina 1999–2003 hän toimi viulunsoiton lehtorina Tampereen konservatoriossa. Tämän jälkeen Korkeala heittäytyi freelanceriksi ja on toiminut mm. Suomen Kansallisoopperan, HKO:n ja RSO:n riveissä.

Vuonna 1999 Katinka Korkeala perusti yhdessä pianisti Martti Raution kanssa Kemiön Musiikkijuhlat (2009 lähtien Kemiönsaaren Musiikkijuhlat), joiden taiteellisia johtajina he toimivat yhdeksän vuoden ajan. Syksystä 2007 alkaen Katinka Korkeala on jatkanut taiteellisen johtajan tehtäviä yhdessä kaksoissisarensa Sonja Korkealan kanssa.

Sonja Korkeala, violini

Sonja Korkeala inledde sitt violinspel vid Esbo Musikinstitut och fortsatte studierna vid Sibelius-Akademien under ledning av Ari Angervo och professor Tuomas Haapanen. Under åren 1986–1987 var hon professor Maria Vermes elev vid Liszt-akademien i Budapest. Från år 1987 studerade hon i prof. Ana Chumachenkos klass vid Musikhögskolan i München. Hon avslutade sina studier 1995 med diplom i mästarlassen.

Hon har bl.a. vunnit första pris i Concertino Praga-tävlingens duo-serie 1984 tillsammans med sin syster Katinka Korkeala och första pris i Konzertgesellschaft München 1991. Sonja Korkeala har konserterat både som solist och kammarmusiker i de flesta europeiska länder. Hon har sedan år 1994 fungerat som prof. Ana Chumachenkos assistent och år 2011 som professor i violin vid Musikhögskolan i München. Hon är Rodinstråkkvartettens förstaviolinist sedan år 1993. Kvartet-

ten har gjort inspelningar för skivbolaget Amati och har sedan år 1997 haft en egen konsertserie i München. Sedan hösten 2007 verkar Sonja Korkeala som konstnärlig ledare vid Kimito Musikdagar (fr.o.m. 2009 Kimitöns Musikfestspel) tillsammans med sin tvilling-syster Katinka Korkeala.

Sonja Korkeala, viulu

Sonja Korkeala aloitti viulunsoiton Espoon musiikkiopistossa ja jatkoi opintojaan Sibelius-Akatemiassa Ari Angervon ja professori Tuomas Haapasen johdolla. Vuosina 1986–1987 hän oli professori Maria Vermesin oppilaana Budapestin Liszt-akatemiassa, ja vuodesta 1987 hän opiskeli professori Ana Chumachenkon luokalla Münchenin Musiikkikorkeakoulussa päättäen opintonsa 1995 mestariluokan diplomilla.

Sonja Korkeala on voittanut mm. I. palkinnon vuoden 1984 Concertino Praga -kilpailun duo-sarjassa yhdessä sisarensa Katinka Korkealan kanssa ja samoin I. palkinnon Konzertgesellschaft Münchenin kilpailussa 1991. Hän on konsertoinut solistina sekä kamarimuusikona useimmissa Euroopan maissa. Korkeala on toiminut vuodesta 1994 professori Ana Chumachenkon assistenttina ja vuodesta 2011 viulunsoiton professorina Münchenin Musiikkikorkeakoulussa. Vuodesta 1993 hän on ollut ensiviulisti Rodin-jousikvartetissa, joka on levyttänyt levymerkille Amati. Vuodesta 1997 kvartetilla on ollut oma konserttisarja Münchenissä. Sonja Korkeala on toiminut syksystä 2007 alkaen Kemiön Musiikkijuhlien (2009 lähtien Kemiönsaaren Musiikkijuhlat) taiteellisenä johtajana yhdessä kaksoisisarensa Katinka Korkealan kanssa.

Tuuli Lindeberg, sopran

Sopranen Tuuli Lindeberg har befäst sin ställning som en av de främsta sångerskorna inom barock- och den moderna konstmusiken i Finland. I media har Tuuli upprepade gånger fått beröm för sin rena och uttrycksfulla sångröst och sin mångsidiga musikalitet. Tuuli medverkar regelbundet som konsertsolist tillsammans med

vårt lands främsta kammarorkestrar och ensembler. Till Tuulis breda repertoar hör bl.a. körorkesterverk, lied, en mångfald kamarmusikverk från barockperioden samt flera uruppföranden av vokalverk skrivna för hennes röst.

Under åren har Tuuli gjort scenroller på bl a Finlands Nationalopera, Ilmajoki Musikfestspel samt på Finlands Nationalteater. Av Tuulis senaste scenroller må nämnas Kleopatra (J.A. Hasse: Marc'Antonio e Cleopatra), Schutzgeist (Leopold Kozeluch: Gustav Wasa), Dido (Henry Purcell: Dido och Aeneas), Kvinnan (Lauri Kilpiö: Mustan veden yli), "E" (Juhani Nuorvala: Flash flash), Caroline (Riikka Talvitie: The Judge's Wife) samt vokalkvartettens sopran i Kaija Saariahos Only the Sound Remains.

Tuuli studerade till en början pianospel, musikteori och kördirigering vid Sibelius-Akademin samt sjöng i ett flertal halvprofessionella körer och ensembler innan hon inledde sin solistkarriär. Tuuli blev musikmagister från Sibelius-Akademin år 2002. Hon vann andra pris i Kangasniemi sångtävling år 2009. Vid sidan av sin solistkarriär undervisar Tuuli i sång och barockmusik vid Sibelius-Akademin och Musik- och teaterakademin i Tallinn. Säsongen 2018–19 arbetar Tuuli med stöd av ett konstnärligt arbetsstipendium från Svenska kulturfonden.

Tuuli Lindeberg, sopraano

Sopraano Tuuli Lindeberg on vakiinnuttanut asemansa maamme eturivin barokkiajan ja oman aikamme laulumusiikin esittäjänä. Hän on saanut taajaan lehdistössä kiitosta puhtaasta ja ilmaisuvoimaisesta lauluäänestäään sekä monipuolisesta muusikkoudestaan. Tuuli tekee säännöllisesti yhteistyötä Suomen parhaiden kamariorkesterien ja -yhtyeiden kanssa esiintyen ahkerasti klassisen musiikin näyttämöillä, konserttisarjoissa ja festivaaleilla. Tuulin laajaan ohjelmistoon kuuluu mm. kuoro-orkesteriteoksia, liedä, runsaasti barokin ja oman aikamme kamarimusiikkia, sekä useita vokaaliteosten kantaesityksiä.

Tuuli on tehnyt näyttämörooleja vuosien varrella mm. Suomen Kansallisoopperassa, Ilmajoen musiikkijuhlilla ja Suomen Kansallisteatterissa. Hänen viimeisimmistä rooleistaan mainittakoon Kleopatra (J. A. Hasse: Marc'Antonio e Cleopatra), Schutzgeist (Kozeluch: Gustav Wasa), Dido (Purcell: Dido ja Aeneas), Nainen (Lauri Kilpiö: Mustan veden yli), "E" (Juhani Nuorvala: Flash flash), Caroline (Riikka Talvitie: The Judge's Wife) sekä vokaalikvartetin sopraano Kaija Saariahon oopperassa Only the Sound Remains.

Itä-Helsingin musiikkiopiston kasvatti Tuuli opiskeli aluksi pianonsoittoa, musiikinteoriaa ja kuoronjohtoa Sibelius-Akatemiassa ja lauloi lukuisissa puoli-

mattilaiskokoontenpanoissa ennen suuntautumistaan solistiuralle. Hän valmistui musiikin maisteriksi Sibelius-Akatemiasta vuonna 2002. Tuuli voitti toisen palkinnon Kangasniemen laulukilpailussa vuonna 2009. Esiintymistyönsä ohella Tuuli opettaa barokin laulumusiikkia Sibelius-Akatemiassa ja Viron Musiikki- ja teatteri-akatemiassa Tallinnassa. Kauden 2018–19 Tuuli työskentelee Svenska kulturfondenin myöntämällä taiteellaisella työskentelyapurahalla.

Petri Kumela

Petri Kumela, gitarr

Petri Kumela är en av landets mångsidigaste och mest eftersökta klassiska gitarrister. Han är lika van vid tidstypiska instrument som vid musik av samtida tonsättare. Kumela är också en av våra mest internationella gitarrister, känd för sin fördomsfrihet och sin omvårdlingsförmåga, det må så vara frågan om recital i Kolkata, motoriserade gitarrer i Mexiko som skolkonserter i Japan.

Petri Kumela studerade vid Helsingfors konservatorium för Juan Antonio Muro och vid Hochschule für Musik Nürnberg-Augsburg i Tyskland för Franz Halász. Han kompletterade sina studier vid flera mästar kurser.

Kumela har vunnit första pris i både den skandinaviska gitarrfestivalens tävling och i Stafford Classical Guitar Recital-tävlingen. Utanför Finland har han framträtt i många europeiska länder, i Sydamerika, USA, Ryssland, Japan, Indien och Bhutan. I Finland har man kunnat lyssna till honom vid åtskilliga festivaler, konsertserier såväl i egenskap av solist som av kammarmusiker.

Petri Kumela engagerar sig speciellt för nutidsmusiken och samarbetet med nutida kompositörer är en viktig del av hans verksamhet. Han har uruppfört tiotals kompositioner både i Finland och utomlands. Kumela har givit ut nio skivor varav den nyaste, Solo Sor, innehåller musik av Fernando Sor spelad på periodgitarr. Förutom skivinspelningarna har Kumela gjort många inspelningar för YLE och andra europeiska radiobolag.

Petri Kumela, gitara

Petri Kumela on vakiinnuttanut asemansa yhtenä maamme monipuolisimpana ja kiinnostavimpana klassisena kitaristina, joka on yhtä kotonaan periodisoitinten parissa kuin työskennellessään nykysäveltäjien kanssa. Kumela on myös kitaristeistamme kansainvälisimpiä ja tunnettu ennakkoluulottomuudestaan ja muuntautumiskyvystään, oli kyseessä sitten resitaali Kolkatassa, kitaroiden motorisointi Meksikossa tai koulukonsertit Japanissa.

Petri Kumela opiskeli Helsingin Konservatoriossa Juan Antonio Muron johdolla ja Saksassa Augsburgissa Hochschule für Musik Nürnbergissä Franz Hálászin mestari luokalla. Opintojensa täydennykseksi hän osallistui lukuisille mestarikursseille.

Petri Kumela on voittanut ensimmäiset palkinnot kansainvälisissä Scandinavian Guitar Festival- sekä Stafford Classical Guitar Recital -kitarakilpailuissa. Hän on esiintynyt Suomen lisäksi useissa Euroopan maissa, Etelä-Amerikassa, Yhdysvalloissa, Venäjällä, Japanissa, Intiassa ja Bhutanissa. Kotimaassa häntä on kuultu lukuisilla festivaaleilla ja konserttisarjoissa niin sooloesiintyjänä kuin kamarimuusikkona ja orkesterisolistina.

Petri Kumela on erityisen omistautunut nykymusiikille ja yhteistyö säveltäjien kanssa on merkittävä osa hänen toimintaansa. Hän on kantaesittänyt kymmeniä sävellyksiä niin Suomessa kuin ulkomaillakin. Kumela on julkaissut yhdeksän levyä, joista uusin "Solo Sor" sisältää Fernando Sorin musiikkia periodikitaralla soitetuna. Levytysten lisäksi Kumela on tehnyt useita nauhoituksia Ylelle ja muille eurooppalaisille radioyhtiöille.

Milana Chernyavska

Milana Chernyavska, piano

Den i Ukraina födda tyska pianisten Milana Chernyavska spelade sin första konsert som sjuåring i sin födelsestad Kievs filharmonin. Chernyavska utdimitterades från Tšaikovski-konservatoriet år 1990 under ledning av professor Valeri Sahaidachny. Sina studier kompletterade hon på mästar kurser under ledning av kända

pedagoger och pianister såsom bl.a. Alfred Brendel, Dmitri Bashkirov, Vladimir Krainev, Sergio Perticaroli, Boris Bloch, Dario de Rosa och Alexander Lonquich. Under åren 1995–1998 studerade hon vid Münchens Musikakademi på Margareta Höhenrieders och Gerhard Oppitz' mästartklasser. Chernyavska har belönats i många tävlingar, bl.a. i Paris, Florens och Kiev, där hon fick emotta guldmedaljen i Vladimir and Regina Horovitz-pianotävlingen.

Milana Chernyavska uppträder regelbundet på internationella festivaler och estrader, såsom Lucern-, Rheingau-, Schleswig-Holstein-, Mecklenburg-Vorpommern- och Schwetzingen-festivalerna samt i Wiens Musikverein, Amsterdams Concertgebouw, Tokios Suntory Hall, Londons Wigmore Hall, New Yorks Lincoln Center och S:t Petersburgs filharmoni.

Hon har även skördat stor berömmelse bland kritiker och åhörare för sina solorecitaler och i egenskap av pianosolist med ett flertal orkestrar. Chernyavska har spelat in ett tjugotal skivor med kända skivbolag, såsom EMI, Sony, Naxos och Ars Musici. Många av dessa skivinspelningar har fått internationella pris.

Utöver sin solistkarriär är hon en värdesatt kammarmusiker och uppträder regelbundet med bl.a. Julia Fischer, Lisa Batiashvili, Arabella Steinbacher och David Garrett. Chernyavska spelar i Milander-kvartetten, vilken snabbt blivit en av de mest efterfrågade kammarmusiksamansättningar.

Denna mångsidiga konstnär fungerar som professor i pianospel i Universitetet för musik och framförande konst i Graz och har disputerat till doktor i musik.

Milana Chernyavska, piano

Ukrainalaissyntyinen saksalainen pianotaiteilija Milana Chernyavska soitti ensimmäisen konserttinsa seitsenvuotiaana synnyinkaupunkinsa Kiovan filharmoniassa. Chernyavska valmistui Tšaikovski-konservatoriosta vuonna 1990 professori Valeri Sahaidatshnin johdolla. Opintojaan hän täydensi tunnettujen pedagogien ja pianistien, mm. Alfred Brendelin, Dmitri Bashkirovin, Vladimir Krainevin, Sergio Perticarolin, Boris Blochin, Dario de Rosan sekä Alexander Lonquichin mestarikursseilla. Vuosina 1995–1998 hän opiskeli Münchenin musiikkiakatemiassa Margareta Höhenriederin ja Gerhard Oppitzin mestariluokilla. Chernyavska on palkittu useissa kilpailuissa mm. Pariisissa ja Firenzessä sekä Kiovaissa, missä hän sai kultaisen mitalin Vladimir and Regina Horovitz -pianokilpailussa.

Milana Chernyavska esiintyy säännöllisesti kansainvälisillä festivaaleilla ja estradeilla, kuten Luzernin, Rheingaun, Schleswig-Holsteinin, Mecklenburg-Vorpommernin ja Schwetzingenin festivaaleilla sekä

Wienin Musikvereinissa, Amsterdamin Concertgebouwssa, Tokion Suntory Hallissa, Lontoon Wigmore Hallissa, New Yorkin Lincoln Centerissä ja Pietarin filharmoniassa.

Hän on saanut laajalti kiitosta kriitikoilta ja yleisöltä myös sooloresitaaleistaan ja orkestereiden pianosolistina. Chernyavska on tehnyt yli 20 levytystä tunnetuille levymerkeille, kuten EMI, Sony, Naxos ja Ars Musici. Useat levytykset ovat saaneet kansainvälisiä palkintoja.

Soolouran lisäksi hän on ansioitunut kamarimusiikko ja esiintyy säännöllisesti mm. Julia Fischerin, Lisa Batiashvilin, Arabella Steinbacherin ja David Garrettin kanssa. Chernyavska soittaa Milander-kvartetissa, joka on noussut nopeasti kysytyimpien kamarimusiikkikokoonpanojen joukkoon.

Monipuolinen taiteilija toimii myös pianonsoiton professorina Grazin Musiikin ja esittävien taiteiden yliopistossa ja on väitellyt musiikin tohtoriksi.

Petri Aarnio, violini

Violinistin Petri Aarnio har spelat i RSO från år 1991 och fungerat som konsertmästare i orkestern från 1996. Han är primas i den beryktade Nya Helsingforskvartetten och medlem i Trio Ad Libitum. I egenskap av kammarmusiker och solist har Aarnio uppträtt i olika delar av Europa, Förenta Staterna, Sydamerika och Japan. Utöver detta har Aarnio varit konsertmästare i bl.a. Finländska Kammarorkestern och medlem i kammarorkestern Kerberos. Sina violinstudier påbörjade Aarnio vid Itä-Helsingin Musiikkiopisto med Géza Szilvay som lärare och studierna fortsatte vid Sibelius-Akademien under Lajos Garams ledning. Aarnio avlade sin diplomexamen 1988 vid Julliard School i New York under Dorothy Delays och Joel Smirnoffs ledning. Sin musikkandidatexamen avlade Aarnio 1989 vid Sibelius-Akademien, där han sedermera har undervisat sedan år 2000. Aarnio spelar på en Vincenzo Ruggeri-violin från år 1696.

Petri Aarnio, viulu

Viulisti Petri Aarnio on soittanut Radion sinfonia-orkesterissa vuodesta 1991 ja ollut orkesterin konserttimestari vuodesta 1996 alkaen. Hän on maineikkaan Uusi Helsinki -kvartetin primas ja Trio Ad Libitumin jäsen. Kamarimuusikkona ja solistina Aarnio on esiintynyt eri puolilla Eurooppaa, Yhdysvalloissa, Etelä-Amerikassa ja Japanissa. Lisäksi Aarnio on ollut muun muassa Suomalaisen Kamariorkesterin konserttimestari ja kamariorkesteri Kerberoksen jäsen.

Viulunsoitonopintonsa Aarnio aloitti Itä-Helsingin musiikkiopistossa Géza Szilvayn oppilaana ja jatkoi Sibelius-Akatemiassa Lajos Garamin opissa. Aarnio suoritti diplominsa 1988 New Yorkin Juilliard Schoolissa opettajinaan Dorothy Delay ja Joel Smirnoff. Musiikin kandidaatin tutkinnon Aarnio suoritti 1989 Sibelius-Akatemiassa, jossa hän on sittemmin opettanut vuodesta 2000. Aarnion instrumenttina on Vincenzo Ruggeri vuodelta 1696.

Hariolf Schlichtig, altviolin

Altviolinisten Hariolf Schlichtig, född 1950, är känd som kammarmusiker, solist och lärare. Han studerade under ledning av Max Rostal och Sandor Vegh. Schlichtig var i 19 år medlem i Cherubini-kvartetten som vann flera internationella tävlingar, framträdde på berömda konsertarenor och festivaler samt gjorde inspelningar med stor framgång.

Som solist har Schlichtig framträtt bl.a. i Tyskland, Belgien, Schweiz, Italien och USA. Under sitt långa samarbete med Münchener Kammerorchester har han gjort inspelningar på central altviolinrepertoar och uruppfört nya verk. För sina skivinspelningar har han belönats med priserna Deutscher Schallplattenpreis, Echo Klassik, Diapason d'Or och Choc de la Musique.

Schlichtig spelar regelbundet kammarmusik med bl.a. Tabea Zimmermann, Andras Schiff, Heinz Holliger, Alban Berg-kvartetten och Leonidas Kavakos. Han är även gästande artist vid flera festivaler såsom Edinburgh International Festival, Schubertiaden i Schwarzenberg,

Ittigen Whitsun concerts och Kunstfest Weimar. Från och med 1987 har Hariolf Schlichtig fungerat som professor vid musikhögskolan i München och som lärare för internationella mästarklasser. Många av hans elever har vunnit tävlingar och är verksamma som betydande internationella musiker.

Som ivrig förespråkare för nutida tonsättare har Schlichtig uppfört otaliga nya verk. Från och med 2001 har han utvecklat sin egen musik tillsammans med skulptören och musikern Paul Fuchs.

Hariolf Schlichtig, altoviulu

Vuonna 1950 syntynyt altoviulisti Hariolf Schlichtig on tunnettu niin kamarimuusikkona, solistina kuin opettajana. Hän opiskeli Max Rostalin ja Sandor Veghin johdolla ja soitti 19 vuotta Cherubini-kvartetissa, joka voitti useita kansainvälisiä kilpailuja, esiintyi maineikkailla konserttiareenoilla ja festivaaleilla ympäri maailmaa sekä teki paljon kiitosta saaneita levytyksiä.

Solistina Schlichtig on esiintynyt mm. Saksassa, Belgiassa, Sveitsissä, Italiassa ja Yhdysvalloissa. Pitkäaikaisessa yhteistyössä Münchenin kamariorkesterin kanssa hän on levyttänyt keskeistä altoviuluohjelmistoa sekä kantaesittänyt uusia teoksia. Levytyksistään hän on saanut tunnustusta mm. Deutscher Schallplattenpreis-, Echo Klassik-, Diapason d'Or ja Choc de la Musique -palkinnoilla.

Schlichtig toimii säännöllisesti myös kamarimuusikkona mm. Tabea Zimmermannin, Andras Schiffin, Heinz Holligerin, Alban Berg -kvartetin ja Leonidas Kavakoksen kanssa ja vieraillee useilla festivaaleilla, joista esimerkkinä Schubertiade Schwarzenberg, Ittingen Whitsun concerts, Kunstfest Weimar ja Edinburgh International Festival. Vuodesta 1987 lähtien Hariolf Schlichtig on toiminut professorina Münchenin musiikki-korkeakoulussa ja opettaa lisäksi kansainvälisillä mestariluokilla. Hänen oppilaisiinsa lukeutuu useita kilpailuvoittajia ja kansainvälisesti merkittäviä musikoita.

Nykysäveltäjien innokkaana puolestapuhujana Schlichtig on esittänyt paljon uusia teoksia. Vuodesta 2001 hän on kehittänyt omaa musiikkiaan yhdessä kuvanveistäjä-muusikko Paul Fuchsin kanssa.

Diyang Mei

Diyang Mei, altviolin

Den i Kina födda Diyang Mei (f. 1994) började spela violin som femåring. År 2005–2014 studerade Mei sitt huvudämne, altviolinspel under professor Shaowu Wangs ledning vid central-konservatoriet i Peking och sedan 2014 har Mei studerat vid Musik- och teaterhögskolan i München under professor Hariolf Schlichtigs ledning. Dessutom har han deltagit i mästar kurser för kända virtuoser såsom Pinchas Zukerman, Nobuko Imai, Roberto Diaz, Paul Coletti, Thomas Riebl, Valentin Erben och Günther Pichler.

Diyang Meis tävlingsframgångar är obestridbara. Bland de viktigaste kan nämnas den internationella ARD-tävlingen i München 2018, den internationella altviolintävlingen i Markneukirchen 2017, Max Rostal –altviolintävlingen i Berlin 2015 samt den österrikiska Brahms-tävlingen för altviolin. I alla nämnda har han belönats med första pris och därutöver har Mei erhållit det prestigefyllda Borletti-Buitoni priset i London i mars 2018.

I egenskap av kammarmusiker har han uppträtt tillsammans med bl.a. Valentin Erben, Günther Pichler, Gerald Schultz, Ana Chumachenco, Nicholas Chumachenco, Krzysztof Chorzelski, Wenn Sinn Yang, Martin Ostertag, Dag Jensen, Andrea Lieberknecht, Nobuko Imai och Frans Helmerson.

Som solist har han uppträtt tillsammans med bl.a. Bayerns radios orkester, konserthusorkestrarna i Berlin, filharmoniska orkestrarna i Poznań samt filharmoniska orkestrarna i Busan. Under säsongen 2019 uppträder han som solist med bl.a. den Skotska kammarorkestrarna.

Diyang Mei, altviolin

Kiinaalaisyntyinen Diyang Mei (s. 1994) aloitti viulunsoiton viisivuotiaana. Vuosina 2005–2014 hän opiskeli Pekingin keskuskonservatoriossa altviolinu pääaineenaan professori Shaowu Wangin oppilaana. Vuodesta 2014 lähtien Mei on opiskellut Münchenin musiikki- ja teatterikorkeakoulussa professori Hariolf Schlichtigin johdolla. Lisäksi hän on osallistunut tunnettujen virtuosien, kuten Pinchas Zukermanin, Nobuko Imai, Roberto Diazin, Paul Colettin ja Günther Pichlerin mestarikursseille.

Diyang Meinin kilpailumenestys on vertaansa vailla. Kilpailuista tärkeimpänä mainittakoon Münchenin kansainvälinen ARD-kilpailu 2018, Markneukirchenin kansainvälinen altviolinu-kilpailu 2017, Berliinin Max Rostal -altviolinu-kilpailu 2015 sekä

itävaltalainen Brahms-kilpailu, joissa kaikissa hänet palkittiin ensimmäisellä palkinnolla. Lisäksi Mei on palkittu merkittäväällä Borletti-Buitoni-palkinnolla Lontoossa maaliskuussa 2018.

Kamarimuusikkona hän on esiintynyt mm. Valentin Erbenin, Günther Pichlerin, Gerald Schulzin, Ana Chumachencon, Nicholas Chumachencon, Dag Jensenin, Andrea Lieberknechtin, Nobuko Imain ja Frans Helmersonin kanssa.

Solistina hän on esiintynyt mm. Baijerin radio-orkesterin, Berliinin konserttitalo-orkesterin, Poznanin filharmonisen orkesterin sekä Busanin filharmonisen orkesterin kanssa. Kaudella 2019 hän esiintyy mm. Skottilaisen kamariorkesterin solistina.

Diyang Mei soittaa Wolfgang Scharffin rakentamalla altviolinu, jonka on hänelle lahjoittanut Ingeborg Fahrenkamp-Schäffler.

Senja Rummukainen

Senja Rummukainen, cello

Senja Rummukainen (f. 1994) fick första pris i cellotävlingen i Åbo år 2014. Sommaren 2015 var hon en av tre finalister i Guilhermina Suggia Prize-cello-tävlingen i Portugal. Rummukainen framträder regelbundet vid finländska och utländska musikfestivaler som exempelvis musikfestspelen i Nådendal och Åbo samt Grieg i Bergen-festivalen. Rummukainen var 2015 årets unga artist vid Musikfestspelen Korsholm och fr.o.m. 2016 har hon hört till Unga kammarmusiker-programmet vid Kuhmo Kammarmusik.

Som solist har hon framträtt bl.a. med Åbo filharmoniska orkester, Mellersta Österbottens Kammarorkester, Helsingfors, Vasa och Kuopio stadsorkester, Württembergische Philharmonie Reutlingen, Orquestra Sinfónica do Porto Casa da Música samt Bad Reichenhall filharmoniker. Senja har gjort inspelningar för YLE.

Senja Rummukainen är en aktiv kammarmusiker och har framträtt tillsammans med bl.a. Pekka Kuusisto, Elina Vähälä, Cecilia Ziliacus, Niek de Groot och Oliver Triendl. Rummukainens stråkkrio vann NMH:s kammarmusik-tävling år 2017.

Hon inledde sina magisterstudier vid Berlin Universität der Künste hösten 2017 med Jens-Peter Maintz som lärare, och har även tidigare fått undervisning bl.a. av Marko Ylönen vid Sibelius-Akademien, Young-Chan Cho Folkwang vid Universität

der Kunst och Truls Mørk vid Norges musikkhøgskole.

Rummukainen valdes till andra solocellist i Helsingfors stadsorkester 2017. Hon är en av de konstnärliga ledarna för Kamma-sommaren tillsammans med Johannes Piirto, Kasmir Uusitupa, Tami Pohjola och Riina Piirilä. Senja spelar på en Stefano Scarampella-cello från 1897, vänligen ställd till hennes för-fogande av Jorma Panula.

Senja Rummukainen, sello

Senja Rummukainen (s. 1994) voitti ensimmäisen palkinnon Turun sellokilpailussa 2014. Kesällä 2015 Rummukainen oli finalistti Guilhermina Suggia Prize -sellokilpailussa Portugalissa. Hän esiintyy säännöllisesti musiikkifestivaaleilla Suomessa ja ulkomailla, ja näistä mainittakoon Naantalin ja Turun musiikkijuhlat sekä Grieg in Bergen -festivaali. Rummukainen oli Korsholman Musiikkijuhlien nuori taiteilija vuonna 2015 ja on vuodesta 2016 kuulunut Kuhmon Kamarimusiikin Nuoret kamarimuusikot -ohjelmaan.

Solistina hän on soittanut mm. Turun filharmonisen orkesterin, Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin, Helsingin, Vaasan ja Kuopion kaupunginorkestereiden, Pori Sinfoniettan, Württembergische Philharmonie Reutlingenin, Orquestra Sinfónica do Porto Casa da Música -orkesterin, sekä Bad Reichenhallin filharmonikoiden kanssa. Senja on tehnyt nauhoituksia Ylelle.

Senja Rummukainen on aktiivinen kamarimuusikko ja hän on esiintynyt mm. Pekka Kuusiston, Jaakko Kuusiston, Elina Vähälän, Cecilia Zilliacuksen, Niek de Grootin ja Oliver Triendlin kanssa. Hänen jousitriionsa voitti NMH:n kamarimusiikkikilpailun vuonna 2017.

Rummukainen aloitti maisteriopintonsa syksyllä 2017 Berliinin Universität der Künsteissä Jens-Peter Maintzin luokalla. Hänen aikaisempia opettajiaan ovat olleet Marko Ylönen Sibelius-Akatemiassa, Young-Chan Cho Folkwang Universität der Künsteissä ja Truls Mørk Norges Musikkhøgskolella.

Hänet valittiin Helsingin kaupunginorkesterin 2. soololistiksi 2017. Senja on yksi Kamarikesä-festivaalin taiteellisista johtajista yhdessä Johannes Piirron, Kasmir Uusituvan, Tami Pohjolan ja Riina Piirilän kanssa. Senjalla on tällä hetkellä käytössään Stefano Scarampella -sello vuodelta 1897, jonka hänelle on ystävällisesti antanut käyttöön Jorma Panula.

Samuli Peltonen

Samuli Peltonen, cello

Samuli Peltonen tog första pris i den nationella cellotävlingen i Åbo år 2006, och år 2007 kom han på fjärde plats i den internationella Paulo-cellotävlingen. År 2008 vann han den internationella Krzysztof Penderecki-cellotävlingen i Polen och belönades även med ett specialpris för bästa framförandet av Pendereckis konsert.

Peltonen har uppträtt som solist med flera finländska orkestrar, bland annat Helsingfors stadsorkester, Åbo filharmoniska orkester, Tapiola sinfonieta, Sigyn sinfonieta samt Seinäjoki och Vasa stadsorkestrar. Han har även framträtt som solist vid bland annat Östersjöfestivalen i Stockholm samt Bronislaw Huberman-festivalen i Czestochowa i Polen. Som kamarimusiker har Peltonen uppträtt i olika sammansättningar i bland annat Förenta staterna, Spanien, Island, Tyskland, Danmark och Estland.

Åren 2006–2016 var Peltonen cellist i Helsingfors stadsorkester, och från och med år 2016 är han solocellist vid Finlands Nationalopera. År 2015 var han även anställd som solocellist vid Det Kongelige Kapel, den kungliga orkestern i Danmark. Han fungerade som solocellist höstarna 2016 och 2017 vid Opera Australian i Melbourne och Sydney.

Samuli Peltonen spelar på en Giovanni Grancino-cello som ägs av Mandatum Life.

Samuli Peltonen, sello

Samuli Peltonen saavutti ensimmäisen palkinnon vuoden 2006 Turun kansallisessa sellokilpailussa, ja vuonna 2007 hän ylsi kansainvälisessä Paulon sellokilpailussa neljännelle sijalle. Vuonna 2008 Peltonen voitti Puolan Czestochowassa kansainvälisen Krzysztof Penderecki -sellokilpailun, jossa hänet palkittiin myös erityispalkinnolla parhaasta Pendereckin konserton esityksestä.

Peltonen on esiintynyt usean suomalaisen orkesterin, muun muassa Helsingin kaupunginorkesterin, Turun filharmonisen orkesterin, Tapiola Sinfoniettan, Sigyn sinfonieta sekä Seinäjoen ja Vaasan kaupunginorkestereiden solistina. Hän on esiintynyt solistina myös muun muassa Tukholman Itämerifestivaalilla ja Bronislaw Huberman -festivaalilla Puolan Czestochowassa. Kamarimuusikkona Peltonen on esiintynyt eri kokoonpanoissa muun muassa Yhdysvalloissa, Espanjassa, Islannissa, Saksassa, Tanskassa ja Virossa.

Vuosina 2006–2016 Peltonen työskenteli sellistinä Helsingin kaupunginorkesterissa, ja vuodesta 2016 hän on ollut Suomen Kansallisoopperan sooloeselli. Vuonna 2015 hän toimi sooloesellistinä myös Tanskan kuninkaallisessa orkesterissa Det Kongelige Kapel ja syksyt 2016 ja 2017 Opera Australian sooloesellistinä Melbournessa ja Sydneyssä.

Samuli Peltonen soittaa Mandatum Lifen omistamalla Giovanni Grancino-sellolla.

Hanna Juutilainen, flöjt

Hanna Juutilainen utexaminerades som musikmagister från Sibelius-Akademien år 1990 och gav sin debutkonsert genast påföljande år som en del av Sibelius-Akademins konsertserie. Juutilainen har fungerat som flöjtsektionens stämledare inom Tapiola Sinfonietta ända sedan orkestern grundades år 1987.

Vid sidan av sin ordinarie tjänst har hon fungerat aktivt inom Avanti!-orkestern sedan dess grundande. Som kammarmusiker har hon uppträtt med egna konserter, på åtskilliga internationella samt på de flesta inhemska musikfestspel. Som solist har hon spelat med ett flertal orkestrar i Finland.

Juutilainen, som förhåller sig nyfiken till och gärna bekantar sig med all slags musik söker ivrigt fram bortglömda, för publiken okända, pärlor för att komplettera kammarmusikkonserternas stamrepertoar. För henne känns det inte heller främmande att uppföra nutida musik; hon har beställt och varit med och uruppfört åtskilliga finländska kammarmusik- och orkesterverk och samarbetar gärna med kompositörer.

Hanna Juutilainen har fungerat som timrläre i flöjtspel vid Sibelius-Akademien under hela sin orkesterkarriär. På senaste tid har undervisningen kompletterats med kammarmusik- och orkesterutbildning.

Juutilainen har i egenskap av solist för Tapiola Sinfonietta gjort skivinspelningar för skivbolaget BIS samt för Finländska Kammarorkestern. Juutilainens instrument är en Muramatsuguldflöjt och i gammal musik ofta en Alfred Verhoef-träflöjt.

Hanna Juutilainen, huilu

Hanna Juutilainen valmistui Sibelius-Akatemiasta musiikin maisteriksi vuonna 1990 ja piti seuraavana vuonna ensikonserttinsa Sibelius-Akatemian konserttisarjassa. Juutilainen on toiminut

Tapiola Sinfoniettan huilun äänenjohtajana orkesterin perustamisesta vuodesta 1987 lähtien.

Vakituisen työnsä ohessa hän on toiminut aktiivisesti Avanti!-orkesterissa sen alkutaipaleelta asti. Kamarimusiikkona hän on esiintynyt omin konsertein sekä useilla kansainvälisillä ja lähes kaikilla suomalaisilla musiikkijuhlilla. Solistina hän on soittanut useiden suomalaisten orkesterien kanssa.

Uteliaan tutkivasti kaikkeen musiikkiin suhtautuva Juutilainen etsii kamarimusiikkikonsernteihin mielellään kantaohjelmiston lisäksi yleisölle vieraampia, turhaan unohtuneita helmiä. Myöskään nykymusiikin esittäminen ei ole vierasta; hän on tilannut ja ollut mukana kantaesittämässä lukuisia suomalaisia kamarimusiikki- ja orkesteriteoksia ja tekee mielellään yhteistyötä säveltäjien kanssa.

Hanna Juutilainen on toiminut myös Sibelius-Akatemian huilunsoiton tuntiopettajana koko orkesteriuransa ajan. Viime aikoina opetustoiminta on laajentunut myös kamarimusiikkiin ja orkesterikoulutukseen.

Juutilainen on levyttänyt Tapiola Sinfoniettan solistina BIS-levymerkille sekä Suomalaisen Kamariorkesterin solistina Naxosille. Juutilainen soitti on kultainen Muramatsu sekä vanhassa musiikissa usein puinen Alfred Verhoef.

Kammarorkester Avanti!

Avanti! föddes år 1983 på initiativ av Esa-Pekka Salonen, Olli Pohjola och Jukka-Pekka Saraste. I bakgrunden fanns en önskan att föra samman entusiastiska och skickliga musiker, samt en vetskap om att det finns en hel del storslagen musik vars framförande-ensemblar inte motsvarar standardiserade ensembler varigenom musiken förblir ospelad. Avanti! ändrar form enligt konsert, där utgångspunkten är själva musiken utan att se till stil eller stilperiod. Avanti! har tagit emot sin egen utmaning väl: många nya musikaliska strävanden har kommit till Finland via Avanti!

Avanti! Kamariorkesteri

Avanti! syntyi vuonna 1983 Esa-Pekka Salosen, Olli Pohjolan ja Jukka-Pekka Sarasteen aloitteesta. Yhteen syntyyn vaikutti tarve korkealaatuiseen yhteismusiisointiin innostuneiden ja taitavien muusikoiden kesken, sekä tietoisuus siitä, että on olemassa runsaasti suurenmoista musiikkia, jonka esitys-

kokoonpano ei vastaa tavanomaisia yhteytyyppejä, ja joka jää siksi soittamatta. Avanti! muuttaa muotoaan konsertista toiseen. Lähtökohtana on musiikki itse tyyliin tai aikakauteen katsomatta. Avanti! on vastannut hyvin asettamaansa haasteeseen: monet uudet musiikilliset pyrkimykset ovat kanavoituneet Suomeen Avantin kautta.

Avanti! Ensemble

Jukka Rautasalo, diskantgamba - diskanttigamba & musikalisk ledning - musiikinjohto

Anthony Marini, tenorgamba - tenorigamba

Louna Hosia, basgamba - bassogamba & stråkharpa - jouhikko

Ilkka Heinonen, stråkharpa - jouhikko & violone

Matias Häkkinen, cembalo

Jukka Rautasalo, diskantgamba & musikalisk ledning

Avanti! har varit Jukka Rautasalos musikaliska högskola och den viktigaste arbetsgivaren under åren som freelance-musiker. Från år 1996 har han hört till Radions Symfoniorkesters cellosektion i egenskap av tredje solocellist. Detta har dock inte påverkat hans aktiva deltagande i Avanti!. Både inom Avanti och i Rautasalos eget arbete finns en stråvan att ständigt förnya det egna musikerskapet och att finna nya infallsvinklar både inom gammal och ny musik. I denna anda har han uppträtt på många den inhemska musikens centrala forum i egenskap av cellist, gambist, solist och kapellmästare redan i över 30 år.

Jukka Rautasalo, diskanttigamba & musiikinjohto

Avanti! on ollut Jukka Rautsalon musiikillinen korkeakoulu ja freelance-aikojen tärkein työnantaja. Vuodesta 1996 hän on kuulunut Radion Sinfoniaorkesterin selloryhmään kolmantena soolosellistinä, mutta toimeliaisuutta Avantissa se ei ole lopettanut. Pyrkimys oman muusikkouden jatkuvaan uudistamiseen ja uusien näkökulmien etsintä niin vanhan kuin uuden musiikin parissa ovat keskiössä sekä Avantin että Rautsalon työssä. Näin toimien hän on esiintynyt suomalaisen musiikin keskeisillä foorumeilla sellistinä, gambistina, solistina ja kapellimestarina jo yli 30 vuoden ajan.

Anthony Marini, tenorgamba

Den i USA födda men numera i Finland hemmastadda violinisten Anthony Marini har uppträtt runtom i världen som solist och som orkester- och kammarmusiker. Han spelar utöver barockviolin också modern violin och altviolin. Anthony Marini njuter av att spela folkmusik och är ivrig att lära sig spela nya instrument. Hittills har han studerat viola d'amore, viola da gamba, nyckelharpa samt olika för folkmusiken typiska violiner. Han har varit konsertmästare och solist för Finländska barockorkesteren, Ensemble Zais, STORIA-orkesteren, barockorkesteren vid konservatoriet i Paris och för Kungsvägens musiker.

Anthony Marini, tenorigamba

Suomeen kotitunut yhdysvaltalainen viulisti Anthony Marini esiintyy ympäri maailmaa sekä solistina että orkesteri- ja kamarimuusikkona. Hän soittaa barokkiviulun ohella sekä modernia viulua että alttoviulua. Anthony nauttii kansanmusiikista ja on innokas opettelemaan uusia instrumentteja. Tähän mennessä hän on opiskellut myös viola d'amoren, viola da gamban, avainviulun sekä erilaisten kansanmusiikissa käytettävien viulujen soittoa. Konserttimestarina ja solistina hän on toiminut Suomalaisen barokkiorkesterin, Ensemble Zais'n, STORIA-orkesterin, Pariisin konservatorion barokkiorkesterin ja Kuninkaantien muusikoiden produktioissa

Louna Hosia, basgamba & stråkharpa

Louna Hosia är en mångsidig musiker från Helsingfors som specialiserat sig på tidig musik. Hon framträder i Finland och på olika håll i Europa både som cellist och gambist med bl.a. Finländska barockorkesteren, Helsingfors barockorkester,

Concerto Copenhagen, polska KORE-orkesteren samt med ensemblerna Cornucopia, Un'Altra Ondata och Brú (folkbarock). Hon var medlem i Europeiska Unionens barockorkester säsongen 2009. Hosa njuter både av att framföra musik och av att jobba som lärare, hon undervisar vid Länsi-Helsingin musiikkiopisto och vid Sibelius-Akademin, och som medlem i Finländska barockorkesterns utbildningsteam FiBO Collegium jobbar hon både med barn och med seniorer. Hon är också Finlands mästare i sägspel år 2018.

Louna Hosa, bassogamba & jouhikko

Louna Hosa on helsinkiläinen vanhaan musiikkiin erikoistunut monipuolinen muusikko, joka nauttii musiikin tekemisestä sekä soittaen että opettaen. Hän esiintyy Suomessa ja eri puolilla Eurooppaa sekä sellistinä että gambistina mm. Suomalaisessa barokkiorkesterissa, Helsingin Barokkiorkesterissa, Ensemble Nylandiassa, Concerto Copenhagenissa, puolalaisessa KORE-orkesterissa sekä yhteisissä Cornucopia, Un'Altra Ondata ja Brú (folkbarocki). Euroopan unionin barokkiorkesterin jäsenenä hän oli kauden 2009. Hosa opettaa Länsi-Helsingin musiikkiopistossa ja Sibelius-Akatemiassa, ja Suomalaisen barokkiorkesterin koulutustyöryhmän (Fibo Collegium) jäsenenä hän työskentelee niin lapsien kuin seniorien kanssa. Hän on myös vuoden 2018 sahansoiton Suomen-mestari.

Ilkka Heinonen, stråkharpa & violone

Ilkka Heinonen är en musiker och kompositör från Helsingfors, som specialiserat sig på folkmusik och världsmusik med stråkharpa, kontrabas och G-violon som egna instrument. Förutom att Heinonen har spelat i ensembler, som påverkats av den europeiska folkmusikkulturen, har han även fungerat både som solist och som orkestermusiker i konserter och projekt med nutida musik och gammal musik på repertoaren. Heinonen har uruppfört alla hittills komponerade konserter för stråkharpa och uppträtt som solist med bl.a Radions symfoniorkester, Caput Ensemble (IS), Uusinta-kammarorkestern och Avant! Han spelar bl.a i Ilkka Heinonen Trio, som uppför hans egen musik, och i duosammansättningar med sopranen Tuuli Lindeberg, Karoliina Kantelinen från Värttinä och Pekko Käppi, mästare i stråkharpa.

Ilkka Heinonen, jouhikko & violone

Ilkka Heinonen on helsinkiläinen kansanmusiikkiin ja maailmanmusiikkiin erikoistunut muusikko ja säveltäjä, jonka soittimia ovat jouhikko, kontrabasso ja G-violone. Hän on soittanut Euroopan kansanmusiikkikulttuureista vaikutteita saaneissa

yhteisissä sekä toiminut solistina ja orkesterimuusikkona niin nykymusiikin kuin vanhan musiikin projekteissa. Heinonen on kantaesittänyt kaikki tähän mennessä jouhikolle sävelletyt konsertot sekä esiintynyt mm. Radion sinfoniaorkesterin, Caput Ensemblen (IS), Uusinta-kamariorkesterin ja Avant!-n solistina. Hän soittaa mm. omaa musiikkiaan esittävässä Ilkka Heinonen Triossa sekä duokokoonpanoissa sopraano Tuuli Lindebergin, Värttinä-laulaja Karoliina Kantelisen ja jouhikkotaituri Pekko Käpin kanssa.

Matias Häkkinen, cembalo

Matias Häkkinen (f. 1981), som trakterar tangentinstrument är även kapellmästare och fungerar som en central påverkare inom gammal musik och även mera allmänt inom det klassiska musikfältet. Han är känd för att vara både en stark visionär och en ivrig aktör, en inspirerad musikanter och hängiven lärare. Häkkinen fungerar mångsidigt i olika musikeruppgifter både som cembalist, pianist och organist med repertoar, som sträcker sig från renässansmusik till den färskaste nutida musik. Ett alldeles specifikt intresse har han under den senaste tiden visat för orkester- och solocembalorepertoaren från slutet av 1600-talet, den gamla musikens kultur från 1900-talets början och nyligen för improvisationsverksamhet och olika ovanligare instrumentala experiment.

Matias Häkkinen, cembalo

Matias Häkkinen (s. 1981) on kosketinsoittaja, kapellimestari ja keskeinen vaikuttaja vanhan musiikin ja yleisemminkin klassisen musiikin kentällä. Hänet tunnetaan sekä vahvana visionäärinä että innostuneena tekijänä, inspiroituneena soittajana ja omistautuneena opettajana. Häkkinen työskentelee monipuolisesti erilaisissa muusikon tehtävissä sekä cembalistina että pianistina ja urkurina ohjelmistolla, joka ulottuu renessansista kaikkein tuoreimpaan nykymusiikkiin. Erityisen kiinnostuksen kohteina hänellä ovat viime aikoina olleet 1600-luvun loppupuolen orkesteri- ja solocembalorepertuaarit, 1900-luvun alkupuolen vanhan musiikin kulttuuri, sekä hiljattain improvisaatio-toiminta ja erilaiset epätavallisemmat soitinkokeilut.